CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului
Bp. 524 /26.10.2026

Biroul permanent al Senatului
L 623 /2.11.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori

Analizând **propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori** (b524/23.09.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/4515/28.09.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D819/29.09.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 288/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Intervențiile legislative vizează, potrivit **Expunerii de motive**, „*un pachet coerent de măsuri menite să întărească dreptul consumatorului la informare, să asigure un tratament unitar între categoriile de consumatori de servicii de creditare și să reducă intervalul în care pot fi identificate operațiunile de creditare rezultate din utilizarea frauduloasă a datelor de identitate*".

Totodată, potrivit **instrumentului de prezentare și motivare**, „*Prin aceste modificări, România consolidează protecția consumatorului de servicii financiare, cu respectarea nivelului de armonizare stabilit la*

nivelul Uniunii Europene și își adaptează cadrul legislativ la realitatea digitalizării procesului de creditare".

2. Prin obiectul de reglementare, propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Menționăm că, potrivit prevederilor art. 7 alin. (3^1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „*Propunerile legislative, proiectele de legi și celelalte proiecte de acte normative vor fi însoțite, în mod obligatoriu, de o* ***evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului***".

Evaluarea preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului reprezintă un set de activități și proceduri realizate cu scopul de a asigura o fundamentare adecvată a inițiativelor legislative, în vederea atât a evaluării impactului legislației specifice în vigoare la momentul elaborării proiectului de act normativ, cât și a evaluării impactului politicilor publice pe care proiectul de act normativ le implementează.

Astfel, având în vedere importanța domeniului reglementat, se impunea efectuarea unui astfel de studiu de impact, care să arate cum ar reacționa sistemul de creditare din România la măsurile preconizate prin prezenta propunere, care, potrivit Expunerii de motive, „*consolidează protecția consumatorilor de servicii financiare*" și urmărește să „*asigure un tratament unitar între categoriile de consumatori de servicii de creditare*".

5. Referitor la intervențiile legislative preconizate la **art. I** asupra actului normativ de bază, se reține următoarele observații și propuneri:

5.1. Pentru rigoare normativă, **partea introductivă** trebuie reformulată, astfel:

„Art. I. - Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 11 iunie 2010, **aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 288/2010,** cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:".

5.2. La **pct. 1**, pentru a răspunde exigențelor de tehnică legislativă specifice actelor normative de modificare și de completare, se impune ca **dispoziția de modificare** să aibă următoarea formulare:

„1. **Titlul capitolului** III se modifică și va avea următorul cuprins:".

Totodată, pentru rigoarea exprimării, **titlul** preconizat pentru respectivul capitol va fi redat sub forma „Obligația de a verifica identitatea **consumatorului și de a evalua bonitatea acestuia, precum** și accesul la bazele de date".

5.3. La **pct. 2**, referitor la textul preconizat pentru **art. 30[1] alin. (1)**, potrivit căruia creditorul verifică identitatea consumatorului pe baza actului de identitate, „*cu scopul de a asigura consimțământul valabil exprimat al acestuia*", apreciem că soluția necesită reanalizare sub aspectul corectitudinii premisei juridice avute în vedere.

În consecință, pentru respectarea exigențelor de tehnică legislativă, se impune reformularea textului, astfel încât să fie evidențiată în mod corespunzător finalitatea verificării identității, fără a se confunda cu îndeplinirea condițiilor de validitate a consimțământului.

În acest sens, propunem reformularea normei, după cum urmează:

„Art. 30[1] - (1) **În cazul încheierii unui contract de credit printr-un mijloc de comunicare la distanță**, creditorul verifică identitatea consumatorului, pe baza actului de identitate al acestuia, **înainte de încheierea contractului**".

La textul propus pentru **alin. (2)**, referitor la verificarea datelor consumatorului cetățean român prin confruntarea actului de identitate cu datele furnizate din Registrul național de evidență a persoanelor, se impune clarificarea modalității concrete în care creditorul poate obține și verifica datele respective, prin raportare la dispozițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și la regimul juridic aplicabil accesului la datele din registrul menționat.

Întrucât norma propusă reglementează exclusiv situația consumatorilor cetățeni români, fără a stabili o procedură corespunzătoare pentru consumatorii cetățeni străini sau apatrizi, este necesară clarificarea regimului aplicabil acestor categorii de persoane, pentru a se asigura caracterul complet al reglementării.

În acest context, se impune și reanalizarea enumerării datelor care fac obiectul verificării, în vederea stabilirii unui raport adecvat între scopul identificării consumatorului și volumul datelor prelucrate.

La norma propusă pentru **alin. (3)**, care **instituie o excepție** de la **verificarea prevăzută la alin. (2)** în cazul utilizării unui mijloc de identificare electronică ce corespunde nivelului de asigurare ridicat, se impune clarificarea condițiilor în care acest mijloc poate fi utilizat, precum și a efectelor juridice ale identificării electronice asupra obligației creditorului prevăzută la alin. (1).

Astfel, se desprinde ideea că excepția reglementată privește exclusiv verificarea datelor prin raportare la Registrul național de evidență a persoanelor, fără a înlătura obligația generală de verificare a identității consumatorilor, însă această dispoziție ar trebui să prevadă o modalitate alternativă de realizare a verificării atunci când identitatea acestora este stabilită printr-un mijloc de identificare electronică cu nivel de asigurare ridicat.

Prin urmare, **textul trebuie să distingă în mod neechivoc între obligația de identificare a consumatorului și modalitatea concretă de realizare a acesteia**, astfel încât să nu se înțeleagă că alin. (3) constituie o excepție și de la obligația de verificare a identității prevăzută la alin. (1).

De asemenea, se impune revederea terminologiei utilizate prin raportare la dispozițiile **Regulamentului (UE) nr. 910/2014** al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE, astfel încât trimiterea la nivelul de asigurare al mijlocului de identificare electronică să corespundă terminologiei și condițiilor prevăzute de acest act juridic european.

În considerarea observațiilor menționate *supra*, recomandăm ca textul preconizat pentru **alin. (3)** să aibă următoarea formulare:

„(3) Verificarea prevăzută la alin. (2) nu este obligatorie în cazul în care identitatea consumatorului este stabilită prin utilizarea unui mijloc de identificare electronică **emis în cadrul unui sistem de identificare electronică notificat în temeiul art. 9 din Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE, care corespunde nivelului de asigurare ridicat, potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (2) lit. c) din același regulament**".

La textul preconizat pentru **alin. (4)**, care prevede că prelucrarea datelor cu caracter personal „se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679", precizăm că, în lipsa individualizării dispozițiilor aplicabile din acest act european, norma de trimitere nu clarifică, în sine, toate aspectele privind legalitatea prelucrării datelor în contextul verificării identității consumatorului.

În consecință, se impune reanalizarea textului în vederea delimitării scopurilor prelucrării datelor, a categoriilor de date vizate și a condițiilor de acces la datele din registrul menționat, cu respectarea

principiului legalității, a reducerii la minimum a prelucrării datelor cu caracter personal și a limitării stocării acestora, astfel cum sunt prevăzute de respectivul regulament.

De asemenea, pentru rigoare, este necesară redarea corectă a titlului actului european invocat, respectiv „Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE **(Regulamentul general privind protecția datelor)**".

Referitor la textul preconizat pentru **alin. (5)**, semnalăm că potrivit prevederilor **art. 11 alin. (3) lit. g[1])** din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **„se exceptează furnizarea sau verificarea unor date cu caracter personal din R.N.E.P. solicitată de (...) instituțiile de credit**, instituțiile financiare nebancare, instituțiile de plată și instituțiile emitente de monedă electronică supravegheate și controlate de Banca Națională a României, pentru furnizarea serviciilor de bază, așa cum sunt definite în art. 48 alin. (1) din Legea nr. 258/2017 privind comparabilitatea comisioanelor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază" **de la plata taxei[1] prevăzute la alin. (2)** al aceluiași articol.

Ca urmare, este de analizat menținerea respectivei norme în cuprinsul **art. 30[1]**.

La textul preconizat pentru **alin. (6)**, potrivit căruia „*creditorul păstrează dovada efectuării verificării (...) pe durata relației contractuale și timp de 5 ani de la încetarea acesteia*", formularea nu este clară, întrucât poate genera interpretări diferite cu privire la durata efectivă a obligației de păstrare.

Pentru asigurarea clarității normei, se impune reformularea textului, astfel încât să rezulte neechivoc că obligația de păstrare subzistă pe durata raporturilor contractuale și pentru o perioadă de 5 ani de la încetarea acestora.

Totodată, este necesar să se clarifice dacă termenul de păstrare privește numai dovada verificării identității sau și documentele și informațiile care au stat la baza efectuării acesteia, în corelare cu normele aplicabile privind protecția datelor cu caracter personal și păstrarea documentelor[2].

---

[1]Art. 11 alin. (2) „Furnizarea sau verificarea unor date cu caracter personal din R.N.E.P. se face în condițiile stabilite de lege, în cadrul unor acțiuni de interes public sau în vederea îndeplinirii unor obligații legale, cu plata corespunzătoare a unei taxe, în baza unui contract încheiat între Ministerul Afacerilor Interne, prin D.G.E.P., și beneficiar".

[2] Cadrul legal care reglementează protecția datelor cu caracter personal și păstrarea documentelor este compus dintr-o serie de norme europene directe și legi naționale specifice privind arhivarea. Principalul act normativ este

În ceea ce privește textul preconizat pentru **alin. (7)**, se observă că norma instituie, în lipsa dovezii efectuării verificării, imposibilitatea creditorului de a opune contractul de credit persoanei ale cărei date de identitate au fost utilizate fără acordul său.

Soluția legislativă trebuie reanalizată sub aspectul delimitării situațiilor juridice cărora li se aplică, întrucât lipsa dovezii verificării identității nu echivalează, în mod necesar, cu inexistența consimțământului persoanei la încheierea contractului. De altfel, teza finală a alineatului recunoaște dreptul persoanei de a invoca lipsa consimțământului potrivit dreptului comun, ceea ce impune clarificarea raportului dintre această regulă și consecința juridică instituită la prima teză.

De asemenea, sintagma *„sistemele de evidență a riscului de credit"* nu este definită în textul propunerii și nici nu este însoțită de o trimitere la categoriile de sisteme avute în vedere, fiind, de altfel, prea generală, ceea ce afectează accesibilitatea și predictibilitatea acesteia.

În consecință, **se impune precizarea sferei sale de aplicare, precum și a modalității de rectificare a raportărilor, inclusiv a obligației de informare a entităților destinatare**, după caz.

5.4 La **pct. 3**, referitor la textul preconizat pentru **art. 44 alin. (1)**, semnalăm că în cazul sintagmei *„fie prin orice alt mijloc care asigură confirmarea primirii"* nu sunt suficient de clar determinate modalitățile de comunicare avute în vedere, în afara celor expres enumerate.

Totodată, se impune corelarea acestei prevederi cu noțiunea de *„suport durabil"*, astfel încât să fie clar stabilite condițiile în care comunicările efectuate prin mijloace electronice pot fi dovedite, cu asigurarea păstrării informațiilor și a accesibilității consumatorului la acestea.

Pe cale de consecință, este necesară reconsiderarea soluției preconizate sub aspectele menționate *supra*.

La **alin. (2)**, potrivit căruia *„notificarea care nu îndeplinește cerințele alin. (1) nu produce efecte față de consumator"*, apreciem că soluția normativă este susceptibilă să genereze dificultăți de interpretare și aplicare, având în vedere caracterul nediferențiat al sancțiunii.

Astfel, textul nu distinge între nerespectarea unor cerințe de formă și situațiile în care comunicarea nu a ajuns efectiv la destinatar, deși aceste ipoteze pot avea consecințe juridice diferite.

Regulamentul General privind Protecția Datelor (GDPR), completat de Legea nr. 190/2018 privind măsurile de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE, în timp ce păstrarea fizică și electronică a documentelor este guvernată de Legea Arhivelor Naționale nr. 16/1996 și de reglementările financiar-contabile.

În plus, nu este clar dacă lipsa oricăruia dintre elementele enumerate la alin. (1), inclusiv a numărului de înregistrare, determină în toate cazurile lipsirea notificării de efecte juridice.

Prin urmare, se impune reanalizarea soluției legislative, prin raportare la natura notificărilor vizate și la efectele pe care acestea le produc, în vederea respectării cerințelor de claritate și previzibilitate ale normei.

5.5. La **pct. 6**, referitor la textul preconizat pentru **art. 86 alin. (1)**, în raport de modificările propuse la **pct. 3** din prezenta propunere legislativă pentru **art. 44** din actul normativ de bază, trebuie avută în vedere structura actuală a **art. 86**, care prevede, *de lege lata*, la **alin. (2)**, faptul că, „*sancționarea încălcării dispozițiilor art. 35 - 44 cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei*".

Întrucât art. 44 rămâne inclus în această categorie de norme, **se impune verificarea menținerii coerenței regimului sancționator, în raport cu obligațiile suplimentare instituite prin noua redactare a acestor dispoziții**.

În consecință, este necesară revederea dispoziției în raport de aspectul menționat *supra*, pentru eliminarea oricărui echivoc.

6. La **art. II**, referitor la intenția de a reglementa norme tranzitorii la **alin. (1) – (4)**, semnalăm că, potrivit principiilor generale de drept, efectele produse în timp ale unei situații juridice vor fi cele stabilite de legea în vigoare în momentul în care se realizează fiecare efect în parte, deci legea nouă nu se poate aplica efectelor produse de aceste situații juridice înainte de intrarea ei în vigoare, deoarece ar însemna o aplicare retroactivă a legii noi.

Astfel, având în vedere aceste criterii, **este necesară eliminarea alin. (1) – (4) ale art. II**, întrucât sunt superflue.

Totodată, întrucât **alin. (5)** al **art. II** reglementează data intrării în vigoare a prezentei legi, acesta nu se circumscrie, prin natura sa, dispozițiilor tranzitorii, ci dispozițiilor finale ale unui act normativ.

Prin urmare, în considerarea observațiilor de mai sus, se impune restructurarea art. II într-un singur alineat, care să prevadă intrarea în vigoare a prezentei legi.

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 897/23.10.2026